

HỒ CHÍ MINH TOÀN TẬP

TẬP 2 (1924-1930)

WWW.CPV.ORG.VN, 2006

TẬP 2 (1924-1930)

- **Hồ Chí Minh toàn tập tập 2**
- **Quốc tế ca**
- **Các sự biến ở Trung Quốc (14-2-1927)**
- **Các sự biến ở Trung Quốc (24-12-1926)**
- **Các sự biến ở Trung Quốc (20-11-1926)**
- **Các sự biến ở Trung Quốc (13-11-1926)**
- **Bà Trưng Trắc (12-12-1926)**
- **Người An Nam ở Xiêm (28-11-1926)**
- **Khổng Tử (20-2-1927)**
- **Nhân đức của Pháp (24-10-1926)**
- **Người cách mạng mẫu mực (18-9-1926)**
- **Mục dành cho phụ nữ: về sự bất công (4-4-1926)**
- **Báo chí bình dân (17-1-1926)**
- **Truyện ngụ ngôn (1925)**
- **Trả lời bạn nữ sinh viên X của chúng ta (27-9-1925)**

Quốc tế ca

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 8^h 47'

Điệp khúc:

Trận này là trận cuối cùng
Ầm ầm đoàn lực, ùng ùng đảng cơ,
Lanhtécnaxiônanlơ
Ấy là nhân đạo, ấy là tự do.

Đoạn I

Hỡi ai nô lệ trên đời,
Hỡi ai cực khổ đồng thời đứng lên!
Bất bình này chịu sao yên,
Phá cho tan nát một phen cho rồi!
Bao nhiêu áp bức trên đời,
Sạch sành sanh phá cho rồi mới tha!
Cuộc đời này đã đổi ra,
Xưa kia con ở nay là chủ ông!

Đoạn II

Công nông ta có đảng to,
Có nhờ ta mới có kho có tài.
Trời sinh đất đẻ cho người,
Những đồ lười biếng thì mời đi đi,
Những đồ ăn xổi ở thì,
Mình làm chúng hưởng lẽ gì xưa nay.
Nếu đem diệt sạch lũ này,
Mặt trời vẫn cứ ngày ngày xuân dung!

Đoạn III

Việc ta ta phải gắng lo,
Chẳng nhờ trời phật chẳng nhờ thần linh.
Công nông mình cứu lấy mình,
Sửa sang thể đạo kinh dinh nhân quyền.
Muốn cho đánh đổ cường quyền,
Tự do bình đẳng vẹn tuyền cả hai.
Thụt lò ta phải ra tay,
Sắt kia đang nóng đập ngay mà dùng!

Dịch năm 1925

Các sự biến ở Trung Quốc (14-2-1927)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 8^h 48'

Quảng Châu, ngày 14-2-1927

Thái độ của các cường quốc nước ngoài

Những đơn vị đầu tiên của đạo quân viễn chinh mà Anh gửi sang Trung Quốc, gọi là để bảo vệ tính mạng và tài sản của kiều dân, đến Hồng Kông vào tuần vừa qua. Lúc bấy giờ người ta có nói đến việc chúng đổ bộ và lưu lại ở cảng này. Người ta cũng nói rằng chính quyền Hồng Kông có những biện pháp cần thiết để sắp xếp nơi trú quân cho đến khi chúng được gọi về. Một số thông tin nhận được từ Luân Đôn nói đến những yêu cầu gửi Chính phủ Luân Đôn đòi phải từ bỏ cuộc viễn chinh chống Trung Quốc, khiến cho những đạo quân Anh phải dừng lại ở Hồng Kông. Nhưng đó chỉ là những tiếng xì xào sai, vì những đơn vị đầu tiên của Anh, từ ấn Độ đến sau khi dừng lại 24 giờ ở cảng Hồng Kông, được đưa đến Thượng Hải, nơi tập trung lực lượng của đạo quân viễn chinh Anh.

Những nguồn thông tin khác của Anh thuật lại sự xuất phát từ Anh của những đơn vị khác của đạo quân viễn chinh ấy, cũng như việc gửi những đơn vị hải quân mới đến các biển của Trung Hoa. Một bức điện từ Hán Khẩu cho biết những cuộc nói chuyện giữa ngoại trưởng của Chính phủ quốc dân và phái viên Anh được nói lại. Những cuộc nói chuyện này bị gián đoạn do chính sách có tính chất hăm dọa rõ rệt của Anh, nó chỉ có thể được nối lại với sự cam đoan dứt khoát của phái viên Anh đối với Ngoại trưởng Chính phủ

quốc dân về những ý đồ của Anh. Chính sách ngoại giao hiện nay của Anh ở Trung Quốc, với tất cả những sự khắt hoãn, hình như chịu ảnh hưởng của hai trào lưu tuy có biểu hiện trái ngược nhau nhưng vẫn nhằm cùng một mục đích. Có thể Chính phủ Luân Đôn hoàn toàn được thuyết phục rằng việc trả lại những tô giới của nước ngoài cho Trung Hoa là một việc không thể tránh được và

những biến cố ở Hán Khẩu vào đầu tháng 1 chỉ thúc đẩy thời hạn trả lại. Công khai chấp nhận sự ngẫu nhiên ấy là một sự mất mặt, làm ảnh hưởng đến uy tín của Anh. Khéo léo tìm kiếm những mảnh khoé có thể che đậy được thực tế này, giới ngoại giao Anh khẳng khái đẩy mạnh việc gửi quân viễn chinh đến Trung Quốc, nhằm chứng tỏ rằng nước Anh sẽ bảo vệ tính mạng và tài sản của kiều dân ở Trung Hoa. Và nếu sau này giới ngoại giao Anh tán đồng những quan điểm của những người dân tộc chủ nghĩa, thì những nhân viên của nó sẽ có thể giải thích rằng họ chỉ tuân theo tình cảm hữu nghị và đoàn kết với Trung Quốc, tình cảm luôn luôn hướng dẫn chính sách của Anh. Các biến cố sẽ nói rõ rằng sự giải thích thái độ hiện tại của Anh trong việc nói lại các cuộc nói chuyện với Chính phủ quốc dân và đẩy mạnh việc gửi những đơn vị quân viễn chinh sang Anh, là đúng đắn.

Một số giới Trung Hoa thấy trong thái độ hiện nay của Anh thủ đoạn để thuyết phục những cường quốc khác ký hiệp ước liên kết với mình để trở lại chính sách thống nhất, chính sách rất có lợi cho quyền lợi của nước ngoài trong quá khứ. Cũng những giới này đã vui lòng nhận rằng dư luận ở Anh không nhất trí ủng hộ chính sách của chính phủ Luân Đôn, và những người theo Công đảng Anh liên kết với một số phần tử tự do, đòi Chính phủ từ bỏ những phương pháp hăm dọa và tìm một giải pháp bằng thương lượng.

Dư luận nhân dân Trung Hoa nhất trí trong việc phản đối chính sách hăm dọa của Anh. Báo chí do các viên chỉ huy quân sự ở miền Bắc kiểm soát và những cơ quan ở các trung tâm lớn của miền Bắc cũng tố cáo một chính sách như vậy. Thái độ này là một sự cải chính dứt khoát với điều quyết đoán của báo chí Anh ở Trung Hoa cho rằng một số giới Trung Quốc không những muốn mà còn mong đợi sự can thiệp của nước ngoài ở Trung Quốc.

Báo chí chính thức và không chính thức của Anh không ngừng nêu lên những lý do khéo léo nhất để che đậy mục đích thực sự của chính sách hăm dọa của Anh. Khi thì họ khẳng định rằng nếu

những phần tử Quốc dân đảng ôn hoà không chế trong những hội đồng của đảng này, thì một sự thoả thuận với Anh sẽ nhanh chóng được thực hiện, khi họ tố cáo những sự xúi giục của nước Nga Xôviết là trở ngại duy nhất cho một sự thoả thuận như vậy.

ở Trung Quốc, cũng như ở châu Âu, chính sách đối ngoại của Anh hình như bị chi phối bởi nỗi lo sợ thấy chủ nghĩa bôn-sê-vích lan rộng trên lãnh thổ của mình, hay ở những nước tự trị và thuộc địa, trong những thần dân của Anh. Các nhà chính khách Anh không ngần ngại tuyên bố rằng đường lối xôviết ở Trung Quốc chỉ có mục đích làm áp lực đối với chính sách của Anh ở châu Âu, nhằm làm cho chính sách của Anh mềm đi và bớt cứng rắn theo quan điểm xôviết.

Tình hình ở Hán Khẩu

6 tuần đã qua từ khi Chính phủ quốc dân quản lý nhượng địa của Anh là Hán Khẩu. Không có một sự thay đổi nào trong nền hành chính hiện hành. Bốn phái viên của Chính phủ bảo đảm giải quyết những công việc hành chính và duy trì trật tự công cộng. Trong 6 tuần lễ ấy, không một sự kiện nào xảy ra làm cho người ta nghi ngờ việc chính quyền dân tộc đã trung thành với tất cả những lời hứa của mình. Tất cả các tin tức, kể cả những tin tức chống chủ nghĩa dân tộc, đều nhất trí thừa nhận rằng tình hình hiện tại ở Hán Khẩu là yên tĩnh. Nếu trong những cộng đồng người nước ngoài còn có một sự gò bó và e sợ về sự bất ổn của tương lai, thì điều đó là do chiến dịch báo chí Anh cho rằng một nguy cơ lớn đe dọa tính mạng và tài sản của người nước ngoài ở Anh, mặc cho những sự kiện xảy ra hằng ngày.

Hãy điểm qua tuyên bố của ông Eugène Trần, Ngoại trưởng, với báo chí Trung Hoa và nước ngoài, ông ta nhấn mạnh sự già cỗi của những chính sách của Chính phủ Anh bị sa lầy vào một con đường cũ (con đường Bắc Kinh) và luôn đề nghị với cái gọi là chính phủ tồn tại ở thành phố ấy giải quyết những vấn đề do những người dân tộc chủ nghĩa nêu lên. Ông Eugène Trần tuyên bố rằng chính Anh

phải quyết định rằng quyền lợi kinh tế của Anh ở Trung Quốc sẽ phát triển tốt hơn với sự bảo hộ của Chính phủ quốc dân có cương lĩnh chính trị và quyền lực cần thiết để bảo đảm những cam kết trong một nước Trung Hoa cải tổ và tái thiết bởi những người dân tộc chủ nghĩa, hơn cái gọi là chính phủ ở miền Bắc Trung Hoa.

ở miền Bắc Trung Hoa

Tin tức từ Bắc Kinh trong tuần qua nêu rằng thống chế Trương Tác Lâm tự xưng là tổng tư lệnh của những "An quốc quân", tức là lực lượng tái lập hoà bình ở Trung Quốc, ông ta chuẩn bị tái lập đế chế. Không có gì đáng ngạc nhiên về một thông báo như vậy, việc tái lập ấy sẽ có những hậu quả quá quan trọng khiến thủ lĩnh quân phiệt Trương phải tuyên bố ngay.

Chính phủ của ông ta không đạt kết quả gì. Việc cải tổ nội các chỉ là một sự thay đổi người, những bộ trưởng Trung Hoa mới được chọn, cũng như những người cũ, phải thực hiện những ý muốn của ông chủ. Tình hình tài chính không hề thay đổi, và cái gọi là Chính phủ Bắc Kinh tiếp tục sống bằng những xoay xở.

Những mâu thuẫn xảy ra ngay trong việc quản lý tài chính của Bắc Kinh. Ngài Phrăngxit Aglen, tổng thanh tra thuế quan Trung Hoa, từ chối gửi cho viên chức nước ngoài làm việc ở cơ quan này những chỉ thị về việc thu thuế phụ thu 2,5%, bị chính phủ ở Bắc Kinh cách chức, việc này gây nên những sự phản đối của đoàn ngoại giao ở Bắc Kinh. Một bức điện mà Bắc Kinh nhận được ngày 12-1, cho biết rằng người bị cách chức không chịu bàn giao công việc. Chắc chắn là thanh tra Aglen, nhân một dịp phát hành trái phiếu kho bạc Trung Hoa, đã đứng tên những trái phiếu bán ra, nên không muốn làm lâu công việc của mình, vì vậy mà thủ lĩnh quân phiệt kiểm soát chính phủ Bắc Kinh bất bình, và viên thanh tra ương ngạnh bị cách chức.

Hoạt động quân sự ở Dương Tử

Trừ những tin tức xuất hiện trong báo chí Trung Quốc và nước ngoài ở miền Bắc về hoạt động của những lực lượng chống chủ nghĩa dân tộc, không một sự kiện nào đánh dấu hoạt động của những lực lượng ấy. Về phía lực lượng dân tộc cũng không có một tin tức nào nói tới. Có việc tập trung lực lượng quân sự ở cả hai phía.

Những thông tin khác làm nổi bật sự đi lên của đảng Phụng Thiên cũng như sự đi xuống của đảng Tchétý (?) và thủ lĩnh của nó, thống chế Ngô Bội Phu. Người cộng tác chính của thống chế Trương Tác Lâm vẫn là tướng Trương Tôn Xương, thủ hiến tỉnh Sơn Đông, tìm cách chiếm tỉnh Giang Tô và lúc này tự bằng lòng với điều đó. Việc chiếm đóng này gây nên sự bất bình lớn trong nhân dân tỉnh này.

Sự thiếu phối hợp giữa quân của Trương Tôn Xương và quân của tướng Tôn Truyền Phương, cộng tác viên của thống chế Trương Tác Lâm, ngày càng rõ, và báo chí quân phiệt ở miền Bắc thông báo rằng chỉ có quân của Phụng Thiên là sẽ tiến hành chiến dịch chống những lực lượng dân tộc chủ nghĩa.

Việc bảo vệ người nước ngoài

Báo chí nước ngoài đăng những chỉ thị của Chính phủ quốc dân gửi nhà cầm quyền các tỉnh và các chỉ huy quân sự phải bảo vệ tính mạng và của cải của người nước ngoài sống ở các tỉnh của Trung Quốc, điều đó chứng tỏ rằng những lãnh tụ của Chính phủ này biết trách nhiệm và nhiệm vụ của mình.

Các sự biến ở Trung Quốc (24-12-1926)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 0'

của đặc phái viên chúng tôi

Quảng Châu, ngày 24-12-1926

Chính sách ngoại giao của Anh ở Trung Quốc

Chính sách ngoại giao của Anh có thay đổi không?

Báo chí ở nước Anh và Trung Quốc gợi ý rằng nó đã hoặc sẽ thay đổi.

Chúng ta đã thấy một hoạt động ngoại giao của Anh được bảo đảm ở Trung Quốc, ngay sau khi người đại diện mới của Anh bên cạnh Chính phủ Bắc Kinh, ông M.Lamxon đến Bắc Kinh.

Nhà ngoại giao này đến Hán Khẩu, ở đây ông được Ngoại trưởng của Chính phủ quốc dân tiếp, và hai bên hội đàm nhiều lần, những cuộc hội đàm này chúng ta biết được qua thông báo của hãng thông tấn *Roitor*.

Thông báo không đưa ra một sự việc mới nào. Qua lối diễn đạt ngắn gọn và sự tuyên truyền của hãng thông tấn ấy cho biết những cuộc hội đàm không thể không có kết quả, bắt buộc chúng ta phải kết luận rằng người đại diện của Anh nhận được, từ miệng của uỷ viên Chính phủ quốc dân, người có thẩm quyền, lời tuyên bố khẳng định những nét lớn của cương lĩnh chính trị dân tộc chủ nghĩa.

Chính vào lúc tin tức về những cuộc nói chuyện ấy lan truyền ở Hán Khẩu, chúng tôi được biết, đại biện lâm thời của Anh ở Bắc Kinh đã trao cho các đại diện của những chính quyền ký kết Hòa ước Oasinhton một công hàm mà nội dung chưa được công bố.

Tuy nhiên, báo chí Anh ở chính quốc hình như được thông báo chính thức về nội dung của nó, rằng công hàm ấy đề nghị các chính quyền đã ký kết các hiệp ước cho phép thu ở Trung Quốc thuế phụ thu 2,5% của biểu thuế hải quan, mà phần do hải quan Trung Quốc thu sẽ trực tiếp trao cho chính quyền các tỉnh.

Báo chí dân tộc chủ nghĩa Trung Quốc kịch liệt phê phán một đề nghị như vậy, vì nó chỉ là một phương tiện nguy trang để nước Trung Hoa dân quốc tham gia vào sự phòng giữ và duy trì những hiệp ước bất bình đẳng cần phải được xoá bỏ.

Những cơ quan dân tộc chủ nghĩa trên toàn Trung Quốc còn nhấn mạnh khi đặt ra thuế phụ thu 2,5% ấy ở Quảng Châu và các cảng do mình kiểm soát, Chính phủ quốc dân đã đề nghị giao cho Hải quan Trung Quốc thu; đề nghị ấy bị bác bỏ, các cường quốc cũng phản đối việc tăng thuế, và sự phản đối ấy không thay đổi tí nào quyết định của chính quyền tỉnh.

Việc này sẽ được thực hiện ở tất cả những cảng khác dưới sự kiểm soát của Chính phủ quốc dân.

Việc bộ trưởng Lamxơn chấp nhận đề nghị sẽ có lợi cho những người chỉ huy quân sự chống chủ nghĩa dân tộc và Chính phủ Bắc Kinh.

Vì vậy dư luận nhân dân tố cáo kịch liệt mưu toan ngoại giao nhằm cung cấp cho kẻ thù của Chính phủ quốc dân những phương tiện để có tiền của chống lại Chính phủ ấy.

Hình như đại diện của Anh không đặt vấn đề công nhận Chính phủ quốc dân đối với toàn bộ Trung Quốc.

Cương quyết duy trì những lợi ích và đặc quyền do các hiệp ước bất bình đẳng đem lại và áp đặt cho Trung Quốc, Chính phủ Luân Đôn, liên kết với chính sách đế quốc chủ nghĩa được thực hiện ở Trung Quốc của những nước ngoài có những lợi ích và đặc quyền

ấy, không thể chịu trách nhiệm về một cuộc vận động ngoại giao đòi công nhận không điều kiện Chính phủ quốc dân cho toàn Trung Quốc.

Bộ trưởng Lamxon không chỉ hội đàm với những uỷ viên của Chính phủ quốc dân. Một thông tin, về sau bị cải chính, nói rằng ở Nam Kinh ông ta hội đàm với chỉ huy quân sự chống chủ nghĩa dân tộc là Tôn Truyền Phương, trong khi đó một bức điện từ Thiên Tân cho biết rằng khi Lamxon qua Thiên Tân thì được một chỉ huy chống chủ nghĩa dân tộc là thống chế Trương Tác Lâm tiếp đón.

Tuy nhiên, những cuộc nói chuyện, mà Bộ trưởng Lamxon tiến hành ở Hán Khẩu với Eugène Trần, cho phép ông ta có được mọi sự chính xác mong muốn về Cương lĩnh chính trị của Chính phủ quốc dân.

Báo chí Trung Hoa ở những trung tâm dân tộc chủ nghĩa lớn kể rằng trong nhiều cuộc hội họp của nhân dân đã thông qua những quyết định chống lại một đề nghị như vậy, có thể sẽ gửi đến cho Chính phủ quốc dân nhằm bảo đảm với Chính phủ sự ủng hộ của nhân dân trong cuộc đấu tranh mở rộng sự kiểm soát của những miền dân tộc chủ nghĩa ở toàn Trung Quốc và thực hiện cương lĩnh chính trị theo chủ nghĩa dân tộc.

Sự tăng cường mới của hạm đội Anh ở Trung Quốc

Chúng tôi đã nói đến việc tăng cường hạm đội Anh ở các biển của Trung Quốc bằng cách tăng thêm đội tàu thứ 3 từ Mantơ đến và nhiều tuần dương hạm tách ra từ hạm đội Anh ở Địa Trung Hải.

Những bức điện gửi từ Anh trong tuần ấy báo tin đã gửi đến Trung Quốc một đội tàu khu trục từ 1.200 đến 1.500 tấn, kèm theo một tuần dương hạm 7.000 tấn.

Những bức điện này cũng báo tin rằng 2 tuần dương hạm đã được tách ra khỏi hạm đội Ấn Độ Dương để tăng cường cho lực lượng hải quân ở Trung Quốc.

Dư luận Trung Quốc ngạc nhiên về sự gia tăng nhanh lực lượng hải quân Anh ở các biển Trung Quốc.

Báo chí của phái dân tộc chủ nghĩa không che giấu sự bất bình lớn của mình, và đã có những lời bình luận không có lợi cho nước Anh.

Vấn đề chung là: ý đồ của Anh là gì khi tăng cường lực lượng hải quân ở các biển của Trung Quốc?

Tình hình ở Dương Tử

Sự tiến bộ của những lực lượng dân tộc chủ nghĩa ở Triết Giang được khẳng định.

Một chiến dịch mùa đông hình thành rõ rệt.

Những lực lượng chống chủ nghĩa dân tộc đến Phổ Khẩu và Nam Kinh đòi hỏi những hoạt động quân sự quy mô lớn về phía những lực lượng dân tộc chủ nghĩa.

Người ta cũng kể lại rằng những lực lượng chống chủ nghĩa dân tộc ở Kashing, cách Thượng Hải vài chục km, đã rút lui và đặt phòng tuyến về phía sau.

Sự vận động này hình như khẳng định rằng những sĩ quan của viên tướng chống chủ nghĩa dân tộc Tôn Truyền Phương tìm kiếm được một sự thoả hiệp với các chỉ huy dân tộc chủ nghĩa.

Chắc chắn thái độ của họ là do tác động của thái độ nhân dân tỉnh Triết Giang, trong nhiều cuộc hội nghị chính trị công khai phản đối những đội quân ăn cướp của Trương Tác Lâm và người cộng sự

của y, Trương Tôn Xương khi chúng kéo xuống lưu vực sông Dương Tử.

Từ vùng thượng lưu Dương Tử, chúng ta nhận được tin tức về các lực lượng dân tộc chủ nghĩa đã chiếm được Tương và giải giáp những trung đoàn đáng nghi ngờ.

Người ta chờ đợi những sự phát triển quân sự ở phía tây tỉnh Hồ Bắc, chủ yếu là ở vùng biên giới Hồ Bắc - Hồ Nam.

Việc quân Quốc dân đảng, dưới sự chỉ huy của tướng Phùng Ngọc Tường, tiến đến biên giới phía tây của Hồ Nam, được thuật lại, trong khi không một tin tức nào khác được công bố về những hoạt động quân sự của những lực lượng chống chủ nghĩa dân tộc do thống chế Ngô Bội Phu chỉ huy.

Những hoạt động quân sự chống tỉnh An Huy được thông báo, những đạo quân tham gia ở đây được đặt dưới sự chỉ huy của những viên tướng nổi lên trong chiến dịch đánh những tên chỉ huy chống những người dân tộc chủ nghĩa đang kiểm soát tỉnh này.

Tình hình ở Bắc Kinh và Thiên Tân

Những điều kiện được thuật lại trong bài báo trước của chúng tôi về tình hình ở Bắc Kinh không thay đổi.

Tình hình tài chính luôn luôn là bấp bênh và cái gọi là Chính phủ Bắc Kinh tồn tại một cách khó khăn với những sự vay mượn nhỏ ở các chủ ngân hàng Trung Hoa ở địa phương.

ở Thiên Tân, quân luật vẫn có hiệu lực.

Nhà cầm quyền chống chủ nghĩa dân tộc ở Phong Hàng tiếp tục thông qua những biện pháp mà họ cho là có khả năng ngăn chặn mọi phong trào dân tộc chủ nghĩa và tiếp tục vận động để có sự

cộng tác của nhà cầm quyền ở những tô giới nước ngoài đối với công việc mà họ đang thực hiện.

Quảng Đông

Tình hình chung đáng yên tâm.

Việc đàn áp nạn cướp phi vẫn tiếp tục.

ở biên giới Trung Hoa - Đông Dương, bọn cướp bị tiêu diệt.

Những băng tham gia ám sát công sứ Pháp ở Long Châu đã bị bắt, bọn chúng thú nhận đã tham gia giết viên công sứ ấy và lập tức bị hành hình.

Chính phủ gửi quân để quét sạch vùng Vịnh Blát, nơi ẩn náu của bọn cướp biển đã tấn công nhiều tàu trên đường Hồng Kông - Thượng Hải, cũng như các cảng khác nằm ở bờ biển giữa hai thành phố.

Chính phủ Hồng Kông được thông báo về chiến dịch ấy và được yêu cầu bắt những tên cướp trốn ở lãnh thổ Trung Quốc bị Anh thôn tính. Cần nói rằng trong những tên cướp này có những thủ lĩnh nguyên là sĩ quan của viên tướng chống chủ nghĩa dân tộc Trần Quýnh Minh mà tổng hành dinh được đặt ngay tại Hồng Kông.

Các sự biến ở Trung Quốc (20-11-1926)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 2'

của đặc phái viên chúng tôi

Quảng Châu, ngày 20-11-1926

Tình hình chung

Sự kiện nổi bật trong tuần qua là việc cải tổ cuối cùng hệ thống cai trị ở cấp tỉnh tại tỉnh Quảng Đông. Các viên chức được chọn ra để thực hiện kế hoạch mới, đã nhậm chức. Các biện pháp cần thiết cũng đã được thi hành và kết quả thì chẳng phải đợi lâu.

Các thành viên Chính phủ quốc dân đến Nam Xương không hàm ý là đã có quyết định dứt khoát sẽ dời trụ sở của Chính phủ về thành phố này hay về Vũ Xương. Như chúng tôi đã nói trong bài báo trước, sự di chuyển sẽ phụ thuộc vào kết quả hội nghị của đại diện Chính phủ với các tướng lĩnh quân sự, đứng đầu các đạo quân quốc gia và của đại biểu các tỉnh. Dự luận Trung Quốc tán thành chính sách này của Chính phủ, là sẽ không làm gì, không tiến hành những gì mà không được dân chúng ủng hộ.

Những chỉ thị của Hội đồng Chính phủ gửi các quan chức phụ trách hành chính cấp tỉnh trong các vùng do các lực lượng quốc gia đóng giữ đều yêu cầu củng cố các vùng lãnh thổ dưới sự kiểm soát của Quảng Châu. Các chỉ thị này, cho đến nay, đều được chấp hành nghiêm chỉnh và không có gì cho phép giả định rằng chúng sẽ không còn được chấp hành nghiêm chỉnh như thế nữa.

Sự thất bại của các đội quân chống quốc gia, do thống chế Tôn Truyền Phương chỉ huy ở Giang Tây đã loại bỏ hoàn toàn quyền lực của viên tướng này tại tỉnh đó. Thất bại này, xảy ra ngay khi thống chế Trương Tác Lâm triệu tập hội nghị quân sự ở Thiên Tân, dường như có gây được ảnh hưởng ít nhiều đến các sự biến ở miền Bắc. Chiến thắng của lực lượng quốc gia đối với quân đội của Tôn

Truyền Phương làm thay đổi chính sách quân phiệt của Trương Tác Lâm. Trong khi giao cho phụ tá của mình là tướng Trương Tôn Xương, tỉnh trưởng Sơn Đông, lo bảo vệ tỉnh này chống mọi sự tấn công của quân quốc gia, ông ta về Bắc Kinh, và thái độ của thủ tướng Wellington Kou lúc ấy làm viên tướng quân sự cao cấp nhất ở miền Bắc rất lo ngại. Người ta không có tin tức cụ thể gì về thái độ của Trương Tác Lâm sau khi đến Bắc Kinh. Liệu ông ta có điều khiển được cái gọi là Chính phủ Bắc Kinh hay ông ta sẽ bằng lòng làm kẻ bảo vệ cái Chính phủ này thôi?

Những điều kiện hiện nay của tình hình Bắc Kinh không làm ta yên tâm nếu xét trên những thông tin trên báo chí Bắc Kinh và Thiên Tân. Kỷ luật khó được duy trì trong binh lính đồn trú. Nhiều binh sĩ đã bị hành quyết trong tuần qua.

Tình hình tài chính ở Bắc Kinh xem chừng không có lối thoát. Số tiền vay nặng lãi và mấy triệu tăng thuế hải quan không đủ để chi tiêu cho quân sự. Nhiều trường không được mở lại, giáo viên và giáo sư sẽ bãi giảng, nếu không được trả lương. Thái độ của các cường quốc nước ngoài đối với Hội nghị quốc tế về thuế quan chẳng thay đổi tí nào. Các cường quốc này chờ đợi mà cũng chẳng biết họ chờ đợi cái gì. Những đề nghị về một khoản công trái quốc tế thế chấp bằng việc tăng thuế hải quan Trung Quốc, do hội nghị này thông qua, phải hủy bỏ. Bản thân Trương Tác Lâm phải đối phó với một tình hình tài chính đáng lo ngại hơn ở Mãn Châu. Sự phát hành tiền nhà binh, dưới cái tên là "Phụng phiếu" đã làm đảo lộn thương mại và công nghiệp. Không được nước ngoài trợ giúp, nước Mãn Châu sẽ phải phá sản. Không thể có ảo tưởng về vấn đề này. Dù các tỉnh rất giàu lập thành Mãn Châu quốc vẫn không đủ sức trả chiến phí cho bốn cuộc nội chiến và chi phí cho tất cả các xí nghiệp quân phiệt của Trương Tác Lâm. Người ta đặt ngay câu hỏi là Trương lấy đâu ra hàng triệu đồng để tiến hành các cuộc chiến

tranh ấy, để duy trì quyền lực của mình và bành trướng quyền lực ra tận Bắc Kinh.

Chẳng bao lâu, Trương Tác Lâm sẽ bị cô lập và chỉ thu hẹp lại ở lực lượng và phương tiện của mình mà những cái này từ lâu không còn nữa. Sự liên minh của Trương với kẻ thù cũ của mình, Ngô Bội Phu, sẽ chỉ kéo dài trong thời gian cần thiết để có thể sử dụng sự liên minh này nhằm đánh thắng Quốc dân quân do thống soái Phùng Ngọc Tường chỉ huy. Sự liên minh này không nhận được sự giúp đỡ thiết thực nào của Trương, Trương đòi phải nhượng lại đất đai do Ngô Bội Phu kiểm soát. Những quan hệ với Tôn Truyền Phương không còn mờ nhạt hơn. Tôn đuổi quân của Trương đóng ở Giang Tô và tập hợp năm tỉnh: Chiết Giang, Giang Tô, An Huy, Giang Tây, Phúc Kiến và tự tuyên bố làm chủ những đất đai này. Thắng lợi của ông ta đối với Trương không phải là sự phát triển. Tạo ra cho mình một thế mạnh, ông ta theo đuổi một chính sách kiểm soát mà không ai cho là trung lập. Dù báo chí Trung Quốc nói đến một sự hợp tác có thể có giữa Trương và Tôn, chúng tôi vẫn tin rằng chỉ có vài thành viên thuộc hạ của chúng thương thuyết với nhau và báo chí đưa tin là đưa tin về điều ấy. Tôn không thể làm được điều đó bây giờ, vì trong hào quang thế lực của mình, Tôn không thể làm cho Trương chú ý về bất kỳ điều gì, và lại thế lực ấy nay không còn nữa.

Sự kiện lí thú đáng ghi nhớ: trong khi các thủ lĩnh quân sự Tôn Truyền Phương và Ngô Bội Phu bị quân đội quốc gia đánh cho tan tác, bị loại trừ khỏi vũ đài chính trị - quân sự, thì lực lượng Quốc dân tập hợp lại dưới trướng của thống chế Phùng Ngọc Tường, lại hoạt động trở lại. Hoạt động này, bây giờ dù không tấn công, cũng đã tỏ ra đáng gờm. Vùng mà Quốc dân đang hoạt động hiện nay cách không xa biên giới Hồ Bắc, Hồ Nam, nơi Quốc dân đang đóng. Việc liên lạc có thể dễ dàng.

ở miền thượng Dương Tử, tỉnh Tứ Xuyên đang trong tình hình đêm trước của một cuộc cải tổ toàn diện. Tướng Nguyên Sâm, có

dưới trướng 20.000 quân, đã đầu hàng Chính phủ quốc dân, nhận thi hành mệnh lệnh của Chính phủ và hợp tác thực hiện kế hoạch quốc gia. Một sự phục tùng như vậy nhất định có những hậu quả quan trọng đối với tình hình chung của Vân Nam, tỉnh này khó duy trì được thái độ thù địch đối với Chính phủ quốc dân. Về mặt này, ta sẽ có thể trông chờ những sự phát triển lý thú.

Thái độ của dân chúng các tỉnh rõ ràng là thuận lợi cho Chính phủ quốc dân. Như chúng tôi đã nhận xét ở trên, thái độ đúng đắn của binh lính quốc gia, lòng yêu nước và sự trong sạch của các thủ lĩnh dân sự và quân sự, sự đoàn kết giữa họ, lòng mong muốn thành thật và rõ ràng của họ là vì lợi ích chung, tất cả những cái đó làm cho dư luận dân chúng ủng hộ Chính phủ quốc dân. Dân chúng các huyện không bị đánh thuế, bị tịch thu, bị đối xử tàn tệ, họ thấy rằng của cải của họ được bảo vệ, và tự do của họ được tôn trọng, họ không bỏ lỡ cơ hội nào để chứng tỏ cảm tình của mình đối với quân giải phóng - đó là tên họ đặt cho binh lính quốc gia. Quân lính này đã nhiều lần thắng các lực lượng phản quốc gia vì nhờ được thông tin. Chẳng hạn việc nhanh chóng chiếm lại được Khúc Giang là nhờ những thông tin do dân cung cấp. Dân không giấu giếm rằng họ rất mong muốn được thấy các viên tướng đã bóp nặn họ phải chuồn đi nhanh chóng.

Ngoại giao với nước ngoài

Báo chí nước ngoài và Trung Quốc bàn cãi rất lâu về vấn đề công nhận Chính phủ quốc dân Quảng Châu. Điều không chối cãi được là chính phủ Anh chỉ xét vấn đề công nhận một chính phủ địa phương. Luân Đôn sẽ công nhận Quảng Châu như sẽ thừa nhận thủ lĩnh quân sự khác trong một hay nhiều tỉnh. Dư luận của nhân dân Trung Quốc phản đối mạnh mẽ một quan niệm như vậy. Nhằm mục đích tỏ rõ cho dư luận quốc tế thấy rằng Chính phủ có một cương lĩnh xây dựng lại quốc gia, Chính phủ quốc dân rất quan tâm áp dụng những biện pháp nhằm đạt mục đích ấy.

Các sự biến ở Trung Quốc (13-11-1926)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 3'

của đặc phái viên chúng tôi

Quảng Châu, ngày 13-11-1926

Tình hình chung

Những thắng lợi mới đây chống các lực lượng phản quốc gia của các quân đoàn do tổng tư lệnh lực lượng quốc gia Tưởng Giới Thạch chỉ huy chỉ rõ sự tấn công mạnh mẽ hơn lên phương Bắc. Việc chiếm Khúc Giang, trung tâm công nghiệp và thương mại, quan trọng bậc nhất của thung lũng sông Dương Tử, và Nam Xương -, thủ phủ của Giang Tây, chứng tỏ thống chế Tôn Truyền Phương bị loại khỏi tỉnh này. Thủ lĩnh quân sự này có định bảo vệ Triết Giang không? Các trận xảy ra ở vùng lân cận Vô Tích không thể đánh giá tốt sức chiến đấu của quân ông ta, một đội quân hỗn loạn khi rút lui bỏ lại vũ khí và hành lý. Sự giúp đỡ của thống chế Trương Tác Lâm chưa chắc chắn, vì ông không muốn một lần nữa cố gắng mở rộng quyền lực của mình ở thung lũng Dương Tử. Như thế, người ta có thể kết luận rằng, nếu bị bỏ lại với lực lượng của riêng mình, thống chế Tôn Truyền Phương chẳng bao lâu sẽ bị bỏ rơi, chỉ là một nhân tố phụ không mấy quan trọng. Sự phân công của Ngô Bội Phu mà báo chí nước ngoài ở Thượng Hải và Hán Khẩu coi rất trọng, đã không xảy ra. Cũng không xảy ra cuộc tấn công nào của các trung đoàn do một trong các tướng của ông ta, Nguyên Sâm, về phía Hồ Nam, xuất phát từ Tứ Xuyên và phát triển ra phía nam Hồ Bắc nhằm Ngô Châu và Vũ Xương. Không xảy ra một cuộc tấn công của phe phản quốc gia vào con đường Võ Dương Quan, cửa ngõ phía Bắc của tỉnh Hồ Bắc. Người ta cũng chẳng biết hiện nay thống chế Ngô Bội Phu ở đâu. Rất có thể ông ta sẽ chịu số phận giống Trương Tác Lâm, kẻ thù cũ của ông, sau trở thành đồng minh trong cuộc đấu tranh chống lại Quốc dân quân. Tóm lại, Ngô Bội Phu và Tôn Truyền Phương đều bị coi là

bị loại khỏi vòng chiến đấu về mặt chính trị và quân sự vì họ không nhận được sự giúp đỡ nào của thống chế Trương Tác Lâm, lại bị các lực lượng quốc gia đánh bại nhiều lần và bị các phụ tá bỏ rơi.

Chính phủ quốc dân, được tất cả các thủ lĩnh quân sự thừa nhận quyền lực trên thực tế đã quyết định thực thi một kế hoạch nhằm thành lập một tổ chức trung ương, để phối hợp các chính quyền địa phương theo một chương trình duy nhất. Trụ sở của Chính phủ quốc dân, tạm thời ở Quảng Châu, sẽ dời về Vũ Xương khi tình hình quân sự được giải quyết trong các tỉnh ở miền Trung. Những hội nghị được chuẩn bị trước sẽ diễn ra giữa những quan chức cai trị các tỉnh này và những thành viên của Chính phủ quốc dân để quyết định một kế hoạch thực hiện mà thành công được bảo đảm bằng sự thoả thuận giữa các bên và những cố gắng của các nhân viên thừa hành.

Việc cải tổ ở tỉnh Quảng Đông đã xong. Hệ thống các uỷ ban vẫn còn hiệu lực, nhưng phân giới vùng thì bị xoá bỏ.

Cố gắng của Chính phủ trung ương là nhằm thống nhất trước hết các Bộ Tài chính, Giao thông và Quốc phòng. Bộ Giao thông đã được thiết lập. Bộ tái thiết quốc gia, mà Bộ này thay thế, trở thành một cơ quan cấp tỉnh. Cơ quan tư pháp cũng trở thành một Bộ chứ không phải một uỷ ban, tuy rằng hệ thống uỷ ban vẫn còn hiệu lực trong Bộ mới.

Do những nguyện vọng chung của các thủ lĩnh quân sự và dân sự đều muốn cộng tác để thiết lập một chính phủ dân chủ theo những nghị quyết được thông qua ở Đại hội gần đây của Quốc dân đảng, nên việc thực hiện kế hoạch của Quốc dân đảng cho một thiết chế như vậy đã được bảo đảm.

Các cường quốc nước ngoài và Quảng Châu

Báo chí nước ngoài ở Trung Quốc đã dành một sự quan tâm

đặc biệt đến một thông tin của hãng thông tấn *United Press* ở Luân Đôn nói rằng vấn đề là thừa nhận Chính phủ quốc dân ở Quảng Châu, khi mà quyền lực của nó đang lan rộng ra nhiều tỉnh. ở đây không phải như người ta tưởng là chính thức thừa nhận Chính phủ quốc dân ở Quảng Châu, mà là thực hiện kế hoạch của Anh nhằm làm suy yếu Trung Quốc và đặt nước này dưới sự thống trị hoàn toàn của ngoại bang. Những người theo chủ nghĩa yêu nước và Chính phủ quốc dân Trung Quốc nói rằng, sự thừa nhận mà Chính phủ Luân Đôn có thể nêu ra và thậm chí cả bàn luận nữa, cũng sẽ được áp dụng cho mọi thủ lĩnh quân sự như Trương Tác Lâm, là người tỏ ra chống quốc gia (chống cộng). Mưu mô này nhất định đã được Chính phủ quốc dân nhận thấy, và những biện pháp thỏa đáng đã được áp dụng để ngăn chặn việc thực thi này.

Một sự kiện quan trọng là việc Trương đoàn lãnh sự ở Quảng Châu đã kháng nghị Chính phủ quốc dân phản đối "phụ thu không hợp pháp" đánh vào "thương mại của nước ngoài" theo những chỉ thị nhận được từ Trương đoàn ngoại giao ở Bắc Kinh. Chính phủ quốc dân không thừa nhận tư cách Trương đoàn của Đoàn ngoại giao ở Bắc Kinh và muốn chấm dứt sự can thiệp liên tục của giới ngoại giao nước ngoài vào các công việc nội bộ của Trung Quốc, nên đã trả lại khiếu nại cho người đưa đơn, đồng thời còn cần thận nêu rõ Chính phủ quốc dân sẵn sàng bàn luận mọi vấn đề dính đến những quan hệ với các cường quốc nước ngoài.

Một sự kiện khác cho thấy sự rối loạn đang ngự trị trong giới ngoại giao ở Trung Quốc và những biểu hiện chính sách ngoại giao của nước này cũng chứng minh điều đó.

Một lãnh sự nước ngoài bị giết ở Long Châu - Liễu Châu (tỉnh Quảng Tây), gần biên giới Trung Quốc - Đông Dương. Đại diện của nước ấy ở Quảng Châu đã phản kháng với Chính phủ quốc dân. Tiếp theo cuộc thăm của ông là một bức thư nêu rõ những yêu cầu của Chính phủ mình. Sau đó, người ta được biết chính quyền cấp huyện ở Quảng Tây, thuộc Chính phủ quốc dân, nhận được

một bức thư của vị lãnh sự đến thay thế người đã chết đòi bồi thường và định ra thời hạn trả số tiền yêu cầu. Thật lạ lùng là cuộc thương lượng đã diễn ra giữa lãnh sự của nước này với Chính phủ quốc dân, song vị lãnh sự đó lại không được thông báo về những người đồng nghiệp của ông đã làm trong thành phố, nơi diễn ra sự kiện khôn khổ trên.

Viên lãnh sự bị giết trên đường trở về Bắc Kỳ thuộc Pháp. Ông ta không báo cho chính quyền địa phương biết việc ra đi của mình, cũng không yêu cầu được bảo vệ trong chuyến đi này, điều đó trái với những thủ tục ngoại giao. Mặc dù thế, Chính phủ quốc dân hoàn toàn không phản đối một giải pháp thân thiện, dù rằng những trách nhiệm về vụ ám sát này phải được tìm ra từ phía Hồng Công hơn là từ phía Quảng Châu.

Kỷ niệm ngày sinh của Tôn Dật Tiên

Chúng tôi không thể không nêu nhiệt tình của dân chúng Quảng Châu và cả tỉnh Quảng Đông khi họ kỷ niệm ngày sinh của Tôn Dật Tiên. Sự nồng nhiệt của nhân dân chứng tỏ người Trung Quốc biết ơn dường nào vị lãnh tụ vĩ đại quá cố đã khơi dậy nơi họ ý chí tự giải phóng khỏi ách áp bức về ngoại giao mà bây giờ không gì có thể biện hộ được.

Tình hình ở miền Bắc

Chuyến đi của Trương Tác Lâm đến Bắc Kinh chưa xảy ra lúc chúng tôi viết những dòng này. Ngày nay, người ta bảo rằng ông ta ở Thiên Tân, trên đường tiến về thủ đô phương bắc. Ông ta có đến đó không ? Liệu ông ta có nhận đứng đầu cái gọi là Chính phủ Bắc Kinh không, ngay cả khi Đoàn ngoại giao động viên, khuyến khích. Cùng với việc Trương Tác Lâm đến Thiên Tân, người ta báo tin rằng thủ tướng Wellington Kou xin từ chức với tất cả các thủ lĩnh quân sự, các quan thầy của ông. Trương Tác Lâm đã không hành động, thái độ không vồn vã khi cứu trợ khẩn cấp cho Ngô Bội Phu hay cho Tôn Truyền Phương chứng tỏ rằng ông

không chịu cộng tác với hai thủ lĩnh quân sự này. Hoạt động của Quốc dân quân ở Sơn Tây và Cam Túc là đáng chú ý và dường như là khúc dạo đầu của trận chiến mà nay mai họ sẽ đánh vào kẻ thù của mình. Cũng cần lưu ý đến hoạt động của các tổ chức dân tộc chủ nghĩa ở các tỉnh phía Bắc.

Bà Trưng Trắc (12-12-1926)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 5'

Bà Trưng Trắc người nước ta sinh ra thế kỷ đầu hết 1 là năm 23 ở huyện Mê Linh, tỉnh Phúc Yên, xứ Bắc Kỳ. Năm thứ 40 bà vừa 17 tuổi. Lúc ấy nước ta bị quân Tàu cai trị, chính sách rất bạo ngược như Pháp cai trị bây giờ. Bà thấy cảnh nước suy vi, đồng bào khốn khổ, bèn quên thân bỏ liễu phận hèn, liền ra cứu nước, cứu dân. Lúc bấy giờ cùng với em là Trưng Nhị khởi binh lên đánh giặc. Dân Cửu Chân, Nhật Nam, Hợp Phố đều ảnh hưởng nổi lên cả. Chẳng bao lâu đánh đuổi ngay Tô Định, lấy được 65 thành, dựng lên cờ độc lập. Đến năm 44, nhà Hán sai Mã Viện sang đánh, đánh đã nhiều trận, quân hai Bà vẫn không thua. Đến trận ở Cẩm Khê, tỉnh Vĩnh Yên, thế quân ít quá, phải thua, hai Bà đều gieo mình xuống sông Đáy tự tận. Can đảm thay! Phận thuyền duyên vì nước quên mình! Tuy chỉ trong 3, 4 năm nhưng cũng đủ làm cho bọn tu mi quân giặc mất vía.

Như buổi ấy là buổi phong kiến mà đàn bà, con gái còn biết K.m . Huống chi bây giờ hai chữ "nữ quyền" đã rầm rầm khắp thế giới , chị em ta lại gặp cảnh nước suy vi, nữ lòng nào ngồi yên được! Chị em ơi! Mau mau đoàn kết lại!

H.T.

Người An Nam ở Xiêm (28-11-1926)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 5'

Từ khi Tây cướp nước An Nam, dân An Nam lưu ly thất sở, tan cửa tan nhà, phải bỏ quê cha đất tổ, dạt ra đất khách quê người. Cứ vòng duyên biên An Nam mà xem thì Tàu, Diến Điện, Xiêm La đều là có người dạt qua cả. Bây giờ đem tình cảnh người An Nam ở Xiêm điều tra như sau này để cho các đồng bào tham khảo:

1. Người An Nam ở Xiêm có đến hơn 3 vạn người, có chỗ tự lập ra thành làng, thành chợ, có chỗ thì ở lẫn với người Xiêm. Những người ở tụm lại với nhau thì nhân tình, phong tục vẫn còn giữ thói cũ cúng tế lễ, cúng tang ma, đường ăn nói thì không thay đổi chút nào cả. Còn những người ở lẫn với dân Xiêm thì bọn người cũ, nhiều người quên mất cả tiếng An Nam mà học thói ăn bốc, mặc vẫn như dân Xiêm vậy.

2. Trong 3 vạn có người tin Phật, kẻ tin thần, có người tin Thiên chúa, cứ kể ra thì đều bị ngược chính l) áp bức mà chạy cả. Nhưng đến đất Xiêm vì làm ăn dễ dãi, trí thức đổi dần, được chỗ yên thân, quên mất sỉ nhục nên bây giờ nhiều người chỉ biết nước Xiêm mà quên mất Tổ quốc.

3. Chức nghiệp người An Nam ở Xiêm có người làm ruộng, có người đánh cá, người làm thợ mộc, người làm thợ cưa, thợ may, làm ăn rất dễ kiếm tiền nhưng vì đất Xiêm hay cờ bạc, thuốc phiện, dĩ thoã nên làm được đồng nào thì phung phá đồng ấy.

4. Chính phủ Xiêm đòi dãi người An Nam về đường đóng góp

cũng như Xiêm vậy. Mỗi năm phải nộp thuế thân 6 bạt (bạc Xiêm) và các tiền phụ cấp, ruộng thì mỗi rày (mẫu Xiêm) 80 xa tang (xu Xiêm). Nhưng chỉ khi cách giáo dục và Tuất phủ thì nó coi người nó hơn người An Nam. Thế là nhẽ đóng góp thì có phần, mà quyền

lợi thì không được. Thương thay! Dân mất nước đi đến đâu thì bị người ta hà hiếp đấy.

5. Tình cảnh người mình như vậy đều là lưu lạc quê người, cứ kể bình thường thì người An Nam ở Xiêm trông thấy nhau nên thương yêu nhau, giúp nhau là phải, nào ngờ vẫn giữ lấy thói đã man nào lương giáo giết nhau, lợi hại tranh nhau, lừa đảo nhau, chém giết nhau đến nỗi đem nhau đi kiện cáo cho Xiêm Lào sỉ nhục. Vì một tính không biết đoàn thể, đã đến nỗi bỏ nước mà đi, lại còn vẫn không giác ngộ thể thì còn trách người Xiêm nó khinh, nó chửi. Nói ra thật đau lòng.

Khổng Tử (20-2-1927)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 6'

Quảng Châu, 20-2- 1927

Ngày 15-2, Chính phủ Trung Hoa dân quốc ban hành quyết định: từ nay về sau, xóa bỏ những nghi lễ tưởng niệm Khổng Tử và những khoản dự chi cho những cuộc nghi lễ ấy cũng như những đền thờ Khổng Tử sẽ được sử dụng làm các trường học công.

Khổng Tử sống trước chúng ta 2478 năm. Từ 2400 năm nay, ông đã được nhân dân Trung Hoa tôn thờ. Tất cả các hoàng đế Trung Hoa đều gọi Khổng Tử là vị đứng đầu các nhà hiền triết và tặng những danh hiệu tôn vinh cho những người kế nghiệp ông.

Từ rất xa xưa, người An Nam và các vua chúa An Nam rất tôn kính nhà hiền triết này. Thế mà Chính phủ Trung Hoa vừa mới quyết định từ nay về sau không còn sự tôn thờ chính thức nào nữa đối với Khổng Tử. Xem đó có phải là một hành vi thật sự cách mạng không?

Nhưng hãy xem Khổng Tử là người thế nào? Tại sao các hoàng đế lại tôn sùng đến thế? Tại sao được tôn sùng như thế mà Chính phủ Trung Hoa lại vứt bỏ đi?

Khổng Tử sống ở thời Chiến quốc 1 . Đạo đức của ông, học vấn của ông và những kiến thức của ông làm cho những người cùng thời và hậu thế phải cảm phục. Ông nghiên cứu và học tập không mệt mỏi, ông không cảm thấy xấu hổ tí nào khi học hỏi người bề dưới, còn việc không được mọi người biết đến, đối với ông chẳng quan trọng gì. Công thức nổi tiếng của ông "Nhìn ngoài, nhìn vào việc từ chỗ nào đi đến như thế, xem cái người ta đi tới chỗ đó, xét cái người ta hoà lòng, thì người ta giấu làm sao được mình" 1 biểu hiện chiều sâu về trí tuệ của ông.

Nhưng cách đây 20 thế kỷ, chưa có chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa đế quốc và các dân tộc chưa bị áp bức như chúng ta ngày nay, cho nên bộ óc Khổng Tử không bao giờ bị khuấy động vì các học thuyết cách mạng. Đạo đức của ông là hoàn hảo, nhưng nó không thể dung hợp được với các trào lưu tư tưởng hiện đại, giống như một cái nắp tròn làm thế nào để có thể đậy kín được cái hộp vuông?

Những ông vua tôn sùng Khổng Tử không phải chỉ vì ông không phải là người cách mạng, mà còn là vì ông tiến hành một cuộc tuyên truyền mạnh mẽ có lợi cho họ. Họ khai thác Khổng giáo như bọn đế quốc đang khai thác Kitô giáo.

Khổng giáo dựa trên ba sự phục tùng: quân - thần; phụ - tử, phu-phụ và năm đức chủ yếu: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Khổng Tử đã viết Kinh Xuân Thu để chỉ trích "những thần dân nổi loạn" và "những đứa con hư hỏng", nhưng ông không viết gì để lên án những tội ác của "những người cha tai ác" và "những hoàng tử thiên cặn". Nói tóm lại, ông rõ ràng là người phát ngôn bên vực những người bóc lột chống lại những người bị áp bức.

Theo Khổng giáo thì các nước Nga, Pháp, Trung Quốc, Mỹ và các nước dân chủ là những quốc gia ở đó thiếu quy tắc về đạo đức và những thần dân nổi dậy chống nhà vua đều là những tên phản loạn. Nếu Khổng Tử sống ở thời đại chúng ta và nếu ông khẳng khái giữ những quan điểm ấy thì ông sẽ trở thành phần tử phản cách mạng. Cũng có khả năng là siêu nhân này chịu thích ứng với

hoàn cảnh và nhanh chóng trở thành người kế tục trung thành của Lênin.

Với việc xóa bỏ những lễ nghi tưởng niệm Khổng Tử, Chính phủ Trung Quốc đã làm mất đi một thể chế cũ và trái với tinh thần dân

chủ. Còn những người An Nam chúng ta hãy tự hoàn thiện mình, về mặt tinh thần bằng cách đọc các tác phẩm của Khổng Tử, và về mặt cách mạng thì cần đọc các tác phẩm của Lenin.

Nhân đức của Pháp (24-10-1926)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 7'

Mưa to gió lớn. Nước chảy tràn trề. Sông Hồng (Hồng Hà) (1) mênh mông. Đường đê tràn ngập. Vì thành Hà Nội có nhiều Tây ở cho nên nó hết sức giữ gìn. Còn các nơi dân xã An Nam thì nó không nhìn đến.

Khi nước lấp le vào Hà Nội, Tây nó sai một người lính ta qua phá cái đê bên kia sông, để cho nước tràn qua phía dân ta ở. Tây nó vẫn biết khi đê lở thì nước sẽ ào vào, nếu người lính kia không dự bị trước thì chắc chết trôi. Nó cũng biết rằng nếu nước ào vào thì dân xã ta bên kia chắc chìm hết. Thế mà nó không bảo cho người lính biết. Cũng không bảo cho làng xóm dọn đi.

Quả nhiên, người lính phá đê rồi thì chết đuối ngay. Và 20.000 dân ta bất thành lính bị nước ủa vào làm cho chết trôi hết.

Thương ôi! Dân ta bị Tây nó giết mòn, giết mõi. Giết cách này không chết hết, thì nó giết cách khác. Nó lấy rượu và a phiến làm cho dân ta chết nhiều. Nó bắt đi đào sông, đào đường, bị nước độc mà chết. Nó bắt đi lính đi làm nô lệ bên các xứ đen 2 mà chết. Nay nó lại nhận chìm cả xứ!

Đồng bào ơi! Mau mau dậy cứu lấy nòi!

Kéo mà Nam Việt đi đòi nhà ma!

Người cách mạng mẫu mực (18-9-1926)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 8'

Quảng Châu, ngày 18-9-1926

Sự nghiệp cách mạng rộng lớn và khó thực hiện; nó không thể do một người hay một nhà làm mà tốt được. Cách mạng của các nòi giống có mục đích là giải phóng các dân tộc yếu, sau tiến lên làm cách mạng thế giới, sẽ giải phóng toàn nhân loại khỏi ách đế quốc chủ nghĩa và tư bản chủ nghĩa. Để hoàn thành vẻ vang vai trò này, người cách mạng kiểu mẫu phải:

1. Dêm ngày nghĩ đến sự nghiệp cách mạng và cứu độ nhân loại.
2. Hy sinh tiền bạc, thời gian và cả máu vì lợi ích các dân tộc bị áp bức; tóm lại, phải vị tha và không ích kỷ, phải tuân thủ theo phương châm "TỔ QUỐC TRÊN HẾT" ở mọi nơi và mọi lúc.
3. Làm việc không mệt mỏi tùy theo phương tiện và năng lực của mình, người giàu góp tiền, người trí thức góp trí thức và thợ thuyền góp sức, không gì ngăn trở được sự nghiệp cách mạng tiến lên.
4. Xem thường cái chết, bất chấp hiểm nguy, vì cách mạng là một cuộc chiến đấu trường kỳ và gian khổ do những người vô sản tiến hành chống lại bọn áp bức họ.
5. Thuận theo hoàn cảnh về thời gian, không gian, không bỏ qua điều gì. Có thể, hoặc gây bãi khóa và bãi công, hoặc khích động nông dân không đóng thuế và đi phu khổ sai, hoặc giết chết những tên kẻ thù gian ác, hoặc chiếm đồn với nội ứng của lính bản xứ. Người cách mạng phải luôn luôn nói và hành động một cách có ý thức.

6. Suy nghĩ kỹ càng trước khi hành động, vì việc thực hiện một kế hoạch phụ thuộc vào công tác chuẩn bị; chẳng hạn: Có 2 chiến

sĩ, một người đã chín muồi kế hoạch hành động, còn người kia thì làm ầu, do đó người thứ nhất sẽ thành công và có ích cho Đảng mình, còn người thứ hai sẽ thất bại và làm hại cho sự nghiệp cách mạng.

7. Lãnh đạo nhân dân vì sức mạnh của họ không thể thiếu được đối với sự thành công của sự nghiệp cách mạng. Dân chúng vốn ít học, ngây thơ, khó liệu mạng, dễ bị lừa và bị mua chuộc. Vậy người cách mạng mẫu mực phải giáo dục họ, sửa chữa cho họ và chiếm được sự tin cậy của dân chúng để có thể sử dụng sức mạnh của họ đúng lúc.

8. Thành lập thật nhiều những tổ chức hùng mạnh thúc đẩy mau đến thắng lợi của cách mạng.

9. Xem thường danh vị, ngôi thứ và tiền bạc, vì chúng là cội nguồn sinh ra đổ ỵ và hận thù và là nguyên nhân của những hành động chỉ điểm, phản bội làm tổn hại nghiêm trọng đến sự nghiệp cách mạng.

10. Không cục bộ, bởi vì cách mạng phải vì lợi ích của dân tộc chứ không phải của một cá nhân. Vì vậy, nếu một người cách mạng tìm cách cục bộ thì tham vọng của anh ta sẽ khiến anh ta hành động vì mình chứ không vì mọi người.

11. Không kiêu ngạo. Kẻ kiêu ngạo thì xa lánh nhân tâm quần chúng và tạo cho mình kẻ thù. Người cách mạng mẫu mực phải khiêm tốn, khoan hoà, lượng thứ, can đảm khi sa cơ, bình tĩnh khi thắng thế, không bao giờ được quên rằng cuộc đời mình và sự nghiệp của mình thuộc về toàn nhân loại chứ không thuộc về mình.

12. Kiên trì và nhẫn nại. Sự nghiệp cách mạng là lâu dài, khó khăn

và nguy hiểm. Nếu người cách mạng thiếu kiên trì và nhẫn nại, thì những khó khăn sẽ làm anh ta thôi chí và sẽ đào ngũ giữa trận tiền.

Mục dành cho phụ nữ: về sự bất công (4-4-1926)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 8'

Quảng Châu, 4-4-1926

Đại Đức Khổng Tử nói: Chồng phải dạy vợ.

Đức Mạnh Tử lại lưu ý rằng: Đàn bà và trẻ con khó dạy bảo: nếu cho họ gần thì họ khinh nhờn; nếu bỏ mặc họ thì họ thù oán.

Người Trung Quốc thường so sánh phụ nữ với con gà mái: "Gà mái gáy báo sáng là điềm gỡ cho cả gia đình".

ở An Nam, chúng ta nói: Đàn bà phải quanh quẩn trong bếp.

Trong xã hội và trong gia đình, người phụ nữ bị hạ thấp tột bậc và không được hưởng chút quyền gì. Hỡi chị em! Vì sao chị em lại phải chịu sự áp bức bất công này?

MỘNG LIÊN

Báo chí bình dân (17-1-1926)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 9'

Quảng Châu, 17-1-1926

Các bạn của chúng ta phàn nàn nhiều lần rằng các bài báo của ta quá thiếu trau chuốt để có thể gây ảnh hưởng đến tâm trí dân chúng.

Chúng tôi xin báo với các độc giả của mình rằng chúng tôi bất chấp (xem thường) việc sử dụng những từ mỹ miều, văn phong lịch lãm, câu chữ đong đưa, nhịp câu đặng đối song hành, những sự tô vẽ văn chương mà các nhà nho ham chuộng. Nhưng ngược lại chúng tôi gắng sức, vì lợi ích của tất cả mọi người, dùng một văn phong sáng sủa, chính xác và dễ hiểu.

Vì mục đích của chúng tôi là: 1- đánh trả sự tàn bạo của người Pháp, 2- khích lệ dân tộc An Nam kết liên lại, 3- làm cho họ thấy được nguyên nhân những đau khổ, đói nghèo của họ và chỉ ra cho họ làm cách nào để tránh được những điều đó, nên bản báo chúng tôi làm tròn nhiệm vụ là hồi kèng báo động mà người ta giống lên khi có đám cháy để báo cho người đang trong ngôi nhà cháy, giục già họ chạy thoát thân để khỏi bị chôn vùi hoặc bị thiêu cháy, và gọi những người xung quanh đến ứng cứu.

Tiếng đàn cầm chắc chắn hay hơn tiếng kèng; nhưng trước mỗi họa đang đe dọa chúng ta, tốt nhất là đánh kèng còn hơn gảy đàn.

Có nhiều cách làm rung động lòng người. Khóc lóc, than vãn, đọc Kiều hay Tam Quốc đều khiến ta mủi lòng. Nhưng đó chỉ là những cảm xúc thoáng qua và hời hợt mà chúng tôi không muốn gọi lên trong lòng độc giả của chúng tôi. Ngược lại, chúng tôi muốn rằng văn của chúng tôi gây được cho họ một ảnh hưởng sâu sắc và lâu dài.

Ví dụ: Nếu gặp một nông dân An Nam quần áo tả tơi, chúng tôi sẽ bằng một giọng đầy thương cảm, nhưng che giấu đi niềm xúc động và nuốt nước mắt mà nói rằng: "Than ôi! sao mà số phận anh khổ đến thế này. Anh mua giống hết 2 đồng, mua phân 4 đồng; anh thuê trâu 3 đồng, thuê thợ 5 đồng và nộp thuế 1 đồng. Tiền anh chi đã lên đến 15 đồng, anh bán thóc được 18 đồng. Nhưng vì anh đã phải nộp thuế chợ 1 đồng nên thực ra anh chỉ được 2 đồng, mà tiền ấy anh cũng bị Pháp cướp mất. Vì thế tôi mới bảo rằng anh khổ".

Anh nông dân của chúng tôi sẽ không khóc, không than. Nhưng anh ta suy nghĩ, hiểu ra và cuối cùng sẽ vùng lên và làm cái việc tuyên truyền chống chủ nghĩa đế quốc.

Còn những ai yêu thơ, thì họ cứ tự do đắm chìm mà đọc Cung Oán hay Nhị Độ Mai.

Truyện ngụ ngôn (1925)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 10'

Quảng Châu, năm 1925

Hãy nghe câu chuyện ngụ ngôn này. Tất cả các bạn, hãy im lặng và lắng nghe!

Loài vật đang tranh nhau công trạng

Con rồng mây râu óng ánh, mào và vẩy rực rỡ lên tiếng trước tiên:

- Ta là thủy tổ của giống nòi An Nam từng chứng kiến sinh ra biết bao vị anh hùng lừng lẫy.

Đến lượt tôm: - Anh bạn nói đùa đấy chứ. Phận tôi còn sướng hơn phận người An Nam. Anh hãy nhìn thân hình tôi. Nó còng xuống là theo ý trời, trong khi đó con cháu anh thì xương sống gập xuống dưới gánh nặng sưu thuế và khổ sai.

Cừu nói: - Lời anh nói khiến tôi buồn. Thực ra người An Nam cũng tựa như loài thỏ. Anh biết đấy, mỗi năm tôi bị cắt lông có một lần, còn những con người tội nghiệp kia thì bị Pháp bóc lột tứ thời.

Bò lên tiếng: - Chưa hết đâu nhé. Tôi dám khẳng định rằng người An Nam còn khôn khổ hơn loài bò. Chúng tôi có nước da tươi tắn, bụng đầy cỏ và xương sườn dạng mo cau, nhưng chúng tôi có thể kiêu hãnh vì được hưởng một thứ tự do còn lớn hơn tự do của họ.

Cua cười chua chát mà rằng:

- Chúng tôi hơn đứt những người An Nam đang cúi mình trước mọi sự đồng danh của người Pháp và những kẻ nô lệ tội nghiệp kia vẫn cam phục vụ bọn chúng mà không hề hé răng nửa lời.

Rắn nói: - Các chị chầm chọc mĩa mai nữa kìa. Thử xem, ai là người chiến thắng bằng sự cao quý của tình cảm ? Tôi, hay là những người Pháp khẩu Phật tâm xà mà người An Nam đưa vào nước họ?

Voi nói: - Người An Nam sẽ muôn đời phải gánh chịu hậu quả những lầm lỗi mà họ vô tình phạm phải. Họ đã rước voi về giày mả tổ lại còn bỏ mặc cho người Pháp cái quyền lãnh đạo cả Tổ quốc của họ nữa.

Lươn nói: - Nghĩ đến người An Nam mà tôi buồn.

Họ để cho đồng tiền cám dỗ cứ như mật dụ ruồi. Với những kẻ nô lệ ấy, cúi mình hạ nhục cốt để kiếm chút danh tước bạc béo có hề gì.

Chuột nói: - Hãy xem loài chuột chúng tôi, ai cũng có bản mệnh của mình. Còn người An Nam không còn nghĩ gì đến đất nước của họ nữa. U mê vì của cải và giàu có, họ đang thờ ơ can dự vào cuộc diệt chủng giống nòi và vong quốc.

Gà trống nói: - Ta là ông hoàng trên sân gà. Ta sống hoà hợp với các ả thân dân của ta và chúng ta không bao giờ tranh nhau miếng ăn ngon lành như bọn người An Nam vì tiền bạc mà bội bạc phản trắc.

Cá chép: - Nước với tôi cùng nhau sung sướng, rồi nhất định có ngày hóa được thành rồng, tôi sẽ bay đến tận cung tiên. Còn người An Nam thì suốt đời chỉ khoanh tay quý gối trong cảnh nô lệ mà không dám vùng lên.

Ếch: - Hỡi anh em, suy đi tính lại, nếu thực sự chúng ta thương xót người An Nam thì hãy cùng nhau đi cứu họ. Loài ếch hèn mọn chúng tôi nhờ có kêu ca mà làm trời phải mủi lòng, và lẽ nào vô cớ

trời lại bỏ ngoài tai lời cầu khẩn mà để loài ếch vĩnh viễn bị tận diệt? Nếu họ đồng tâm và đồng sức, nếu họ kết liên trong, ngoài thì người Pháp sẽ mất tinh thần, kinh hãi và phải trả lại cho họ những quyền tự do của họ.

ôi, những người An Nam, các anh phải luôn nhớ rằng đoàn kết làm nên sức mạnh!

Trả lời bạn nữ sinh viên X của chúng ta (27-9-1925)

Ngày 3/6/2003. Cập nhật lúc 9^h 10'

Quảng Châu, 27-9-1925

Trong lá thư vừa rồi, chị đã không thừa nhận là người của chúng tôi; mặc dù vậy, từ đó chúng tôi vẫn coi chị như thế, bởi chúng tôi tin chắc rằng chị sẽ chấp nhận điều đó sau khi đọc bài báo này.

1- Các vua quan, thư lại, thông ngôn, theo chị là những người phản cách mạng. Chị đã nhầm rồi, bạn thân mến, bởi vì một ông vua có thể suy nghĩ và biết cảm thông với những bất hạnh chưa từng thấy đang giáng xuống dân tộc của ông; vì vậy ông ta thà làm một người dân bình thường còn hơn là trị vì một dân tộc nô lệ.

Chính chúng tôi là người dạy cho các vị vua chúa bài học đó và chỉ ra cho họ thấy rằng họ làm cách mạng thì có lợi hơn là sống dưới ách ngoại bang.

Với quan lại, thư ký và thông ngôn, họ miễn cưỡng phục vụ người Pháp. Bị chìm đắm trong bóng tối ngu dốt từ nhỏ, họ không bao giờ có thể tự trau dồi kinh điển hay tri giác được những tiến bộ của nhân loại qua việc đọc báo chí. Họ không biết vì sao có kẻ sung sướng, lại có kẻ nô lệ khổ sở. Họ giống như những con gà què chỉ ăn quần cối xay; họ không có chút nỗ lực nào nên đành bằng lòng với thứ thức ăn mà kẻ khác đem cho họ. Vậy nhiệm vụ của chúng ta là phải hướng họ theo lý luận cách mạng.

2- Nếu chúng ta nói với những người cần lao và thợ thuyền:

"Tất cả những gì anh em kiếm được bằng mồ hôi của anh em đều chui vào túi người Pháp. Nếu cách mạng thành công, anh em sẽ nộp thuế nhẹ hơn so với hiện nay, và chúng ta sẽ dùng thuế đó để đào mương, làm đường, xây trường học, lập nhà thương, làm tất cả

những gì có ích cho anh em. Thắng lợi của cách mạng sẽ mở ra một thời kỳ dân chủ, nghĩa là tự do của anh em và quyền tự quyết của anh em.

"Hãy xem người Nga, họ cũng bị áp bức như anh em. Nhưng từ khi có cách mạng, họ là người sung sướng nhất trần gian. Hết thấy mọi người đều có ruộng, có nhà, mọi người đều được học hành và bỏ phiếu bầu cử".

Nếu chúng ta làm cho công nông hiểu được điều này thì hết thấy họ đều giúp chúng ta làm cách mạng.

3- Đàn bà con gái cũng nằm trong nhân dân. Nếu cả dân tộc được tự do, đương nhiên họ cũng được tự do. Ngược lại nếu dân tộc còn trong cảnh nô lệ thì họ và con cái họ cũng sẽ sống trong cảnh nô lệ đó thôi.

ở nước Nga, không có sự phân biệt giữa đàn ông và đàn bà. Phụ nữ có quyền bỏ phiếu và được bầu. Hiện nay có một bà là bộ trưởng, một bà là đại sứ; nhiều người khác là dân biểu.

Điều đó chứng tỏ rằng vì quyền lợi của đàn bà con gái An Nam mà chúng ta làm cách mạng.